

Discursul din 1961 al lui Benjamin H. FREEDMAN

Un document absolut senzațional. Merită să fie citit cu cea mai mare atenție.

Au existat și evrei care au spus adevărul

Articol preluat din revista Lumea nr. 7/2010

Discurs ținut de Benjamin H. Freedman, consilierul președintelui W. Wilson, în 1961

Aici, în Statele Unite, sioniștii și coreligionarii lor dețin un control total asupra guvernului nostru. Din foarte multe motive (prea multe și prea complexe pentru a le analiza acum), sioniștii și coreligionarii lor conduc aceste State Unite, precum niște monarhi absoluți ai acestei țări.

Veți putea, evident, considera că este o afirmație foarte vagă, dar permiteți-mi să vă descriu ce s-a petrecut în timp ce noi dormeam.

Ce s-a petrecut? Întâi s-a petrecut primul război mondial, care a izbucnit în 1914. Mai sunt puțini oameni de vârsta mea care-și amintesc lucrul acesta. Acest război a fost purtat într-o tabără de către Marea Britanie, Franța și Rusia, și, în cealaltă tabără, de către Germania, Austro-Ungaria și Turcia. În doar doi ani, Germania practic câștigase acel război: nu doar „de iure”, ci chiar „de facto”. Submarinele germane, care au fost o surpriză pentru întreaga lume, nimiciseră toate convoaiele din Atlantic. Marea Britanie rămăsese fără muniții pentru soldații ei, cu alimente doar pentru o săptămână, după care a urmat foametea.

În aceeași perioadă, armata franceză era zguduită de rebeliuni. Francezii pierduseră 600.000 de tineri pe Somme, în timpul defensivei de la Verdun. Armata rusească înregistra dezertări masive, oamenii își luau jucăriile și plecau acasă; rușii nu-l iubeau pe Țar. Armata italiană era și ea pe cale de a se prăbuși. Nu se trăsese un singur foc pe teritoriul Germaniei. Nici un singur soldat inamic nu trecuse frontiera în Germania. Și, cu toate acestea, Germania era cea care oferea Angliei

condițiile păcii. Germania oferea Angliei o pace negociabilă pe care juriștii o numesc „status quo ante basis”. Aceasta înseamnă „să dăm războiul deoparte și să considerăm totul așa cum a fost înainte ca războiul să înceapă”. Deci Anglia, în vara lui 1916, începuse să analizeze aceste propuneri și încă în mod serios. Nici nu prea avea de ales. Era una din două: să accepte o pace negociabilă, pe care Germania o oferea cu generozitate, sau să continue un război inutil până la nimicirea totală.

În timp ce aceste evenimente aveau loc, sioniștii din Germania (care-i reprezentau de fapt pe sioniștii din estul Europei) au mers la Ministerul de război britanic și – aici voi fi foarte laconic pentru că povestea este lungă, dar am toate documentele care dovedesc afirmațiile mele – au spus: „Uitați cum stau lucrurile: încă mai puteți câștiga acest război. Nu trebuie să vă predați. Veți putea câștiga acest război, dacă Statele Unite ar deveni aliații voștri”. La vremea respectivă Statele Unite nu erau implicate în război. Eram proaspeți, eram tineri, eram bogați, eram puternici. Sioniștii au spus Angliei: „Vă garantăm că vom aduce Statele Unite în acest război ca aliat al vostru, să lupte de partea voastră, cu condiția să ne promiteți Palestina pentru după victorie”. Cu alte cuvinte, ei făcuseră următorul târg: „Vom aduce SUA în război ca aliat al vostru. Prețul pe care trebuie să-l plătiți este Palestina, după ce anihilați Germania, Austro-Ungaria și Turcia”. Anglia avea tot atâta drept să promită cuiva Palestina, așa cum SUA ar fi avut dreptul să promită, de exemplu, Japonia Irlandei, pentru vreun motiv oarecare. Este absolut absurd ca Marea Britanie, care nu a avut niciodată vreo legătură sau vreun interes sau vreun drept asupra a ceea ce se numea Palestina, să folosească această țară precum moneda de schimb oferită sioniștilor pentru serviciul lor de a aduce SUA în război. Cu toate acestea Marea Britanie a făcut această promisiune sioniștilor, în octombrie 1916.

Și, la puțin timp după acest moment – și nu știu câți dintre dumneavoastră își mai amintesc – Statele Unite, care erau în cvasi-totalitate progermane, au intrat în război împotriva Germaniei, de partea Marii Britanii. Am afirmat că SUA erau în cvasi-totalitate

progermane, deoarece ziarele americane erau controlate de evrei, bancherii americani erau evrei și, în general, mass-media americană aparținea evreilor; iar ei, acești evrei, erau progermani. Erau progermani, deoarece foarte mulți dintre ei proveneau din Germania și doreau să vadă o Germanie care-l va distruge pe Țar. Evreii nu-l iubeau pe Țar și nu doreau să vadă Rusia câștigând războiul.

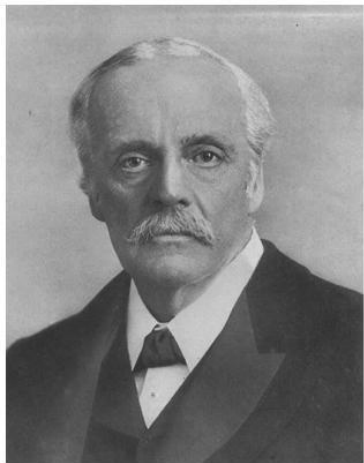
Acești bancheri evrei-germani, precum Kuhn Loeb și alte bănci celebre americane refuzaseră să finanțeze Anglia sau Franța, chiar și cu un dolar. Ei au stat deoparte spunând: „Câtă vreme vedem Franța și Anglia aliate cu Rusia – niciun cent!” În schimb, acești bancheri au pompat bani în Germania, luptând în acest mod alături de Germania, în speranța de a vedea Rusia îngenuncheată și Țarul anihilat. Acum, aceiași evrei, când au văzut nesperata posibilitate de a obține Palestina, au mers în Anglia și au făcut acest târg. Și, la vremea respectivă, aceasta a dus o schimbare totală de atitudine, exact ca un semafor care trece de pe roșu pe verde.

După ce toate ziarele americane fuseseră progermane, explicând despre dificultățile întâmpinate de către Germania în războiul dus împotriva Angliei, deodată, pentru aceleași ziare, germanii nu mai erau buni. Germanii erau ticăloși. Germanii erau numiți „huni”. Germanii executau surori ale Crucii Roșii. Germanii tăiau mâinile bebelușilor. La puțin timp după acest moment, Woodrow Wilson a declarat război Germaniei. Sioniștii din Londra au telegrafiat în SUA judecătorului Louis Brandeis (de la Curtea Supremă de Justiție), spunându-i. „Du-te acum și fă presiuni asupra președintelui Wilson. Noi obținem de la Anglia ce dorim. Acum e rândul tău să faci presiuni asupra președintelui Wilson să aducă în război Statele Unite”.

Iată cum au intrat în război Statele Unite ale Americii. America nu avea niciun interes în acel război. America avea la fel de mult interes în acel război ca cineva care ar trebui să fie pe lună în această seară, în loc să fie în patul lui. Pentru contextul Primului Război Mondial, nu a existat niciun sens ca America să fie implicată în acel război.

După ce noi, americanii, am intrat în război, sioniștii au mers în

Marea Britanie și au spus: „Ei bine, noi ne-am îndeplinit obligațiile din acord. Hai acum să vedem ceva scris care să ne arate că veți respecta târgul și că ne veți da Palestina după război”. Ei atunci nu știau dacă războiul va mai dura un an sau zece ani. Așa că s-au gândit să conceapă „o chitanță”. Iar „chitanța” a luat forma unei scrisori, care a fost însă redactată într-un limbaj foarte criptic, astfel încât lumea să nu-și poată da seama despre ce e vorba. Această scrisoare a fost denumită Declarația Balfour.

Foreign Office,
November 2nd, 1917.

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you, on behalf of His Majesty's Government, the following declaration of sympathy with Jewish Zionist aspirations which has been submitted to, and approved by, the Cabinet.

“His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country.”

I should be grateful if you would bring this declaration to the knowledge of the Zionist Federation.

Declarația Balfour din 2 noiembrie 1917 a fost o declarație oficială de politică externă a guvernului Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei. Declarația a fost scrisă de secretarul pentru afacerile externe Arthur James Balfour și adresată lui Lionel Walter Rothschild, unul dintre liderii comunității evreiești britanice. Declarația urma să fie transmisă „Federației Sioniste a Marii Britanii și a Irlandei, organizație sionistă britanică. Declarația reflecta poziția cabinetului britanic, stabilită în ședința guvernului din 31 octombrie 1917.

Biroul de Externe

2 Noiembrie 1917

Dragul meu Lord Rothschild.

Am deosebita plăcere de a-ți înmâna, în numele Guvernului

Majestății Sale următoarea declarație de simpatie cu aspirațiile evreilor sioniști, care a fost supusă și aprobată de Cabinet: „Guvernul Majestății Sale privește cu favoare stabilirea în Palestina a unui Cămin național pentru poporul evreu și-i va folosi bunele oficii pentru a facilita atingerea acestui obiectiv; este de înțeles că nu se va face nimic ce ar putea prejudicia drepturile civile și religioase ale comunităților non-evreiești existente în Palestina sau drepturile și status-ul politic obținut de evrei în alte țări”. Îți voi fi recunoscător dacă vei aduce această declarație la cunoștință Federației Sioniste.

Al dumneavoastră.

[semnătura]

A.W. James Balfour

Foreign Office.

November 2nd, 1917.

Declarația Balfour

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you, on behalf of His Majesty's Government, the following declaration of sympathy with Jewish Zionist aspirations which has been submitted to, and approved by, the Cabinet

"His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country"

I should be grateful if you would bring this declaration to the knowledge of the Zionist Federation.

The image shows a handwritten signature in dark ink. Above the main signature, there is a smaller, less legible mark that appears to be "Y. in". The main signature is written in a cursive, flowing style and reads "Arthur James Balfour".

Declarația Balfour nu era deci decât promisiunea Marii Britanii de a plăti sioniștilor prețul efortului lor de a aduce SUA în război. Deci această celebră Declarație Balfour, despre care tot auzim vorbindu-se, este la fel de falsă ca o bancnotă de trei dolari. Și nu cred că aș fi putut demonstra acest lucru mai mult decât am făcut-o.

De aici au început necazurile. Statele Unite au intrat în război. Statele Unite au strivit Germania. Când războiul a luat sfârșit și germanii au mers la Paris pentru Conferința de Pace, acolo se aflau 117 evrei: era delegația condusă de către Bernard Baruch. Eu am fost

acolo: e normal deci că știu. Ce s-a întâmplat apoi? Evreii, în cadrul Conferinței de Pace, în timp ce tăiau în felii Germania și împărțeau bucăți Europa națiunilor care aveau și ele pretenții, au spus: „Ce-ar fi să ni se dea nouă Palestina?” După care au scos în public, în fața germanilor (care nu știau nimic), Declarația Balfour. Și, în acea clipă, germanii au înțeles că fuseseră învinși și obligați să plătească înapăimântătoarele reparații de război, numai din cauza faptului că sioniștii doriseră Palestina și fuseseră deciși să o obțină, prin orice mijloace.

Evenimentele acestea ne conduc la un alt punct interesant al istoriei. Când germanii au realizat ce se petrece, au fost evident indignați. Trebuie precizat că, până în acel moment, **în nicio țară a lumii, evreii nu erau mai confortabil instalați decât în Germania.** Era acolo domnul Rathenau – un personaj la fel de important în finanțele și industria Germaniei cum era Bernard Baruch la noi. Era domnul Balin, care deținea două mari linii maritime – North German Lloyd’s și Hamburg-American Lines. Era domnul Bleichroder, bancherul familiei Hohenzollern. În Hamburg era familia de evrei Warburg, deținători ai celor mai mari bănci comerciale ale lumii. Evreii trăiau foarte bine în Germania, fără îndoială. Deci germanii au avut tot dreptul să gândească: „Iată, într-adevăr, trădare!”

A fost o trădare care poate fi comparată cu următoarea situație ipotetică. Să presupunem că SUA ar fi în război cu URSS. Și că noi învingem. Și că le spunem rușilor: „Știți ceva, hai să uităm toată tărașenia. Vă oferim o pace negociabilă”. Și deodată China comunistă ar intra în război, ca aliată a URSS. Iar implicarea Chinei ar duce la înfrângerea noastră. O înfrângere dureroasă, cu un cortegiu de reparații pe care imaginația unui om nu le poate concepe. Apoi imaginați-vă că, după înfrângerea noastră, am afla că tocmai chinezii de la noi ne-au trădat. Că e vorba de propriii noștri chinezi. Că ei ne-au trădat și că, prin ei, China comunistă a fost ademenită în război împotriva noastră. Care ar fi atunci atitudinea noastră, a americanilor față de cetățenii noștri de origine chineză? Probabil niciun chinez nu și-ar mai arăta fața pe străzile Americii. Și nu ar fi destui stâlpi de

iluminat și copaci, pentru a ne ocupa de ei. Imaginați-vă deci, cum v-ați simți... Ei bine, asta au simțit germanii față de evrei. Fuseseră așa de drăguți cu ei: din 1905 încoace, după ce prima revoluție comunistă eșuase în Rusia și evreii trebuiseră să fugă de acolo, toți luaseră calea Germaniei. Iar germanii le oferiseră azil. Germanii i-au tratat cu respect. Și acum evreii vânduseră Germania, doar pentru motivul că doreau Palestina, pentru a crea acolo „un stat evreu”.

Nahum Sokolov, precum și toate marile personalități de care știți că sunt legate azi de sionism, în 1919, 1920, 1921, 1922 și 1923, au scris în toate articolele lor (și presa era plină de afirmațiile lor) că sentimentul antievreiesc din Germania a apărut numai după ce poporul german a aflat de intervențiile evreiești în scopul aducerii în război a Statelor Unite, înșiși evreii au recunoscut acest lucru.

Antievreismul german nu a apărut din cauză că germanii, în 1919, au descoperit că un pahar cu sânge de evreu e mai gustos decât Coca-Cola sau berea müncheneză. Nu era, în plus, nici vorbă de un resentiment religios. Era ceva totalmente politic. Era ceva totalmente economic. Orice, dar nu religios.

Nimănui nu-i păsa, în Germania de atunci, de faptul că evreul merge acasă, trage storurile și spune „Shema Israel” în loc de „Tatăl Nostru”. Resentimentele evreiești mereu crescânde în Germania interbelică nu s-au datorat decât unui lucru: germanii îi considerau pe evrei răspunzători de înspăimântătoarea lor înfrângere militară. Iar primul război mondial a fost pornit împotriva Germaniei fără niciun motiv de care Germania să fie responsabilă. Germanii nu aveau nicio vină decât una: vina de a avea succes. Germanii creaseră o flotă puternică, germanii creaseră comerțul mondial.

Nu trebuie să uităm că, pe vremea Revoluției Franceze, Germania era constituită din 300 de orașe-stat, principate, ducate și așa mai departe. 300 de entități politice separate. Iar aceste entități, pe timpul lui Napoleon și Bismarck, au fost reunite într-un stat unic. Pentru ca, în următorii 50 de ani, Germania să devină una dintre marile puteri ale lumii. Marina germană rivaliza cu cea a Marii Britanii; comerțul și afacerile germane erau de talie mondială; Germania

surclasa pe oricine; Germania producea produsele cele mai bune.

Și care a fost rezultatul acestor lucruri? O conspirație între Anglia, Franța și Rusia, pentru a o demola. Nu există un singur istoric pe lumea aceasta care să găsească motivul plauzibil pentru care aceste trei state au decis să șteargă Germania de pe hartă, din punct de vedere politic.

Să revenim la situația de după primul război mondial. După ce descoperiseră că evreii purtau vina înfrângerii țării lor, resentimente puternice s-au dezvoltat în germani. Dar niciun fir de păr de pe capul vreunui evreu nu a fost atins. Profesorul Tansill de la Universitatea Georgetown (care a avut acces la multe documente de la Departamentul de Stat) citează un raport semnat Hugo Schonfeldt, un evreu trimis de către Cordell Hull, în 1933, în Germania, ca să inspecteze așa-zisele lagăre de deținuți în perfectă stare de sănătate și pline de comuniști. E drept, mulți dintre ei erau evrei, dar aceasta pentru că, întâmplător, la vremea respectivă, circa 98% din comuniștii Europei erau evrei. Tot în acele lagăre se mai aflau și preoți, și miniștri, și masoni, toți bănuți de afiliații internaționale.

Acum, niște rapeluri istorice necesare: în 1918 – 1919, comuniștii au preluat puterea în Bavaria, pentru câteva zile. Rosa Luxemburg și Karl Liebknecht și alți evrei au reușit să preia puterea guvernamentală pentru trei zile. De fapt Kaiserul, când a încheiat războiul, a fugit în Olanda, deoarece bănuia că cei ce vor prelua puterea în Germania vor fi comuniștii și că el va fi executat, așa cum pășise Țarul. Așa că și-a căutat refugiu în Olanda.

Apoi însă, după ce amenințarea comunistă în Germania a fost anihilată, evreii au încercat să reintre în vechile posturi, iar germanii au început să lupte împotriva lor în toate modurile, dar fără să se atingă de vreun fir de păr al vreunui evreu german. Lupta de atunci a germanilor împotriva evreilor era similară cu lupta noastră împotriva delincvenților de pe vremea Prohibiției. Nu era deci o luptă cu pistoale. Și, nu uitați, la acea vreme existau între 80 și 90 milioane de germani contra a numai 460.000 evrei. Numai 0, 5% din populația Germaniei era evreiască. Și, cu toate acestea, evreii erau cei care controlau presa,

precum și cea mai mare parte a economiei germane (acționaseră în momentul prăbușirii mărcii și practic cumpăraseră tot ce se putea cumpăra).

Evreii au încercat să ascundă acest lucru: trădarea poporului german și adevărata cauză a resentimentelor germanilor. Germanii au demarat acțiuni împotriva evreilor, organizând o discriminare globală. Practic evreii au fost îndepărtați din structurile nivelurilor sociale, așa cum noi americanii i-am îndepărta, de îndată, pe chinezi sau negri sau catolici sau pe oricine care s-ar afla în țară și care ne-ar fi trădat inamicului nostru, aducându-ne în fața unei înfrângeri umilitoare.

După o vreme, evreii lumii au organizat o conferință la Amsterdam. În iulie 1933, evrei din toate colțurile lumii s-au reunit în acest oraș. Și acei evrei au spus Germaniei: „Îl concediați pe Hitler și instalați fiecare evreu în postul pe care-l deținea, fie el comunist sau nu. Nu ne puteți trata așa. Noi, evreii lumii, lansăm aici acest ultimatum împotriva voastră!” Vă puteți imagina ce au răspuns germanii...

Ce au făcut în această situație evreii? După ce Germania refuzase să se predea ultimatumului evreimii mondiale, lucrările Conferinței de la Amsterdam au fost întrerupte și Samuel Untermyer, șeful delegației americane și președinte al conferinței, a revenit în SUA! Aici el a mers de pe vapor direct la studiourile de radio CBS, de unde a rostit următoarele cuvinte: „Evreii lumii declară azi război sfânt împotriva Germaniei. Ne aflăm din această clipă angajați într-un conflict sacru împotriva germanilor. Și îi vom înfometa până se vor preda. Vom organiza un boicot mondial împotriva lor. Și aceasta îi va distruge, deoarece ei depind de comerțul mondial în cadrul afacerilor de export”. Era o realitate: două treimi din alimentele necesare Germania trebuia să le importe, pe baza a ceea ce Germania exporta. Implicit deci, fără export două treimi din germani ar fi pierit de foame.

În această declarație, tipărită în New York Times, pe 7 august 1933, Untermyer mai declara, cu îndrăzneală: „Acest boicot va fi autoapărarea noastră. Chiar președintele Roosevelt ne-a recomandat această metodă, în cadrul lui National Recovery Administration”. Vă

reamintesc că aceasta era entitatea aparținând de programul New Deal și care putea declara, în context juridic, un stat apt de a fi boicotat economic.

Imediat s-a instalat boicotul economic mondial al Germaniei, un boicot atât de asiduu, încât pe niciun raft de magazin al lumii nu mai puteai găsi un produs având inscripționat *Made in Germany*. Un membru al conducerii rețelei de magazine Woolworth mi-a mărturisit că, atunci, au trebuit să arunce în râu farfurii și ceramică germană în valoare de milioane de dolari. Magazinele cu marfă germană erau, la rândul, lor boicotate și cetățenii pichetau cu pancarte pe care scria „Hitleriștii!” sau „Asasinii!” – așa cum se face uneori în Sud.

Într-un magazin Macy (rețea condusă, paradoxal, de familia evreiască Strauss), o femeie a găsit o pereche de ciorapi vechi de 20 ani, cu eticheta *Made in Germany*. Imediat magazinul a fost boicotat și pichetat de sute de cetățeni cu pancarte antihitleriste.

În timp ce acestea se petreceau în lume, repet, în Germania nimeni nu se atinsese de un fir de păr al vreunui evreu. Nu exista suferință în rândul evreilor. Nu exista foamete. Nu erau crime. Nimic.

Evident, germanii au spus: „Cine sunt aceste persoane care declară boicot împotriva noastră și ne aduc oamenii în șomaj și ne fac să ne înghețe industria?! Cine sunt ei, ca să ne facă așa ceva?!”. Erau evident indignați. Unii au început să picteze zvastici pe magazinele evreilor. Lucru normal. De ce s-ar fi dus un german să-și dea banii unui proprietar de magazin din aceeași etnie cu cei care îi înfometau țara prin embargoul mondial, pentru a face Germania să îngenuncheze și apoi să vină să-i dicteze cine să fie premierul sau cancelarul? Era ridicol. Boicotul mondial a mai continuat ceva timp.

Dar, de-abia în 1938, când un tânăr evreu polonez a împușcat un diplomat german în ambasada Germaniei din Paris, germanii au devenit într-adevăr duri cu evreii din Germania. Astfel au apărut vitrinele sparte și luptele de stradă și tot ce cunoaștem.

Acum, cu toate că nu-mi place cuvântul «antisemitism» (pe care-l consider un nonsens), dar dumneavoastră vă spune ceva, îl voi utiliza în continuare. După cum vedem, supremul motiv pentru care în

Germania a explodat antisemitismul și resentimentele împotriva evreilor era responsabilitatea lor pentru izbucnirea primului război mondial și boicotarea mondială a Germaniei. Și, în final, se vede că ei deveneau autorii celui de-al doilea război mondial, pentru că deja lucrurile nu mai puteau fi controlate și era absolut necesar ca germanii și evreii să-și încrucișeze săbiile într-un război care avea să decidă o dată pentru totdeauna cine va supraviețui și cine va pieri.

În acea perioadă, trăiam în Germania și știam că germanii decisese că Europa urma să fie sau creștină sau comunistă; nu exista cale de mijloc. Și germanii se decisese: aveau să încerce să mențină o Europă creștină, pe cât posibil. Și au început reînarmarea.

În noiembrie 1933, SUA au recunoscut oficial Uniunea Sovietică. URSS devenea foarte puternică, iar Germania și-a dat seama că, „dacă nu suntem puternici, curând vine și rândul nostru”.

Așa cum azi, în America, spunem „dacă nu suntem puternici, curând vine și rândul nostru”. Iar guvernul nostru cheltuiește 84 miliarde de dolari pentru apărare. Și apărare împotriva cui? Apărare împotriva a 40.000 de mici evrei care au luat puterea la Moscova, după care, prin varii metode, au obținut comanda în atâtea țări ale lumii.

Ce putem face noi, azi, în pragul celui de-al treilea război mondial? Dacă acționăm rapid, poate salvăm niște vieți care ar putea fi ale fiilor noștri. Fiii dvs. ar putea fi chiar în seara aceasta chemați sub arme și dvs. nu știți, așa cum englezii nu au știut în 1916, în Londra, că sioniștii făceau un târg cu cabinetul de război britanic, pentru a le trimite cei mai buni copii să moară într-un război absurd ca toate războaiele. Dar cine a știut de asta în SUA, la vremea respectivă? Nimeni.

Nimănui în SUA nu i se permitea să știe asta. Dar cine a știut sigur? Președintele Wilson a știut. Colonelul House a știut. Alți oameni din interior au știut. Mă întrebați dacă eu am știut? Ceva idei aveam, pentru că eram omul de legătură al lui Henry Morgenthau Sr., în 1912, în timpul campaniei în care Wilson a fost ales, și circulau zvonuri prin birouri la vremea aceea. Eram omul de încredere al lui Morgenthau, care era președintele Comitetului de finanțare, eram omul de legătură

între el și Rollo Wells, trezorierul.

Deci am asistat la ședințele lor, cu președintele Wilson în capul mesei. Toți ceilalți erau acolo și îi auzeam cum îl bombardează pe președinte cu chestiunea impozitelor și a situației grave a lui Federal Reserve Bank și îi auzeam cum îl îndoctrinează pe președintele nostru cu teorii sioniste. Judecătorul Brandeis și președintele erau acolo și vorbeau, îi văd și acum, aproape unul de altul, la fel de lipiți ca degetele unei mâini. Președintele Wilson, când venise la discuții să afle despre ce este vorba, era la fel de neștiutor ca un nou-născut.

Așa am fost noi, americanii, atrași în primul război mondial, în timp ce dormeam cu toții. Ne-am trimis copiii în Europa, pentru a fi măcelăriți! Dumneavoastră știți ce fac evreii de Ziua Iertării, care credeți că este așa de sacră pentru ei? Eu știu, pentru că am fost unul din ei. Ceea ce spun nu este din auzite. Sunt aici să vă prezint fapte.

În Ziua Iertării, ca evreu, intri în sinagogă și rostești o rugă, singura rugă care te obligă să rămâi în picioare. Această rugă scurtă se repetă de trei ori: ea se numește Kol Nicire. Ruga se referă la un acord pe care-l faci în clipa aceea cu Atotputernicul Dumnezeu, în sensul că orice promisiune, declarație sau jurământ pe care-l vei face în următoarele 12 luni să fie nul și neavenit. Jurământul nu va fi jurământ; promisiunea nu va fi promisiune. Acestea nu vor avea nicio valoare.

Cu atât mai mult, Talmudul reamintește evreului că ori de câte ori face o promisiune sau un jurământ, să nu uite că legământul făcut sub Kol Nicire, de Ziua Iertării, îl scutește de respectarea lor.

Deci, cât de mult ne putem noi baza pe loialitatea evreilor? Ne putem baza pe loialitatea lor la fel de mult cât s-au bazat germanii pe loialitatea lor, în 1916. Și, fără îndoială, noi, americanii, vom avea aceeași soartă pe care au avut-o germanii, și din aceleași motive.

Benjamin H. Freedman

Benjamin H. Freedman a fost una dintre cele mai uimitoare, dar și contradictorii personalități ale secolului trecut. Născut în 1890, acesta a fost un om de afaceri evreu de succes în New York City, fiind principalul acționar al companiei Woodbury Soap. După cel de-al doilea război mondial, a întrerupt contactul cu organizațiile evreiești și și-a petrecut restul vieții cheltuind o mare parte din averea sa evaluată la cel puțin 2, 5 milioane dolari, pentru a prezenta opiniei publice structurile de putere ale evreilor care dominau Statele Unite. De aceea mărturiile sale sunt extrem de valoroase, deoarece provin chiar din interiorul celor mai înalte nivele ale organizațiilor evreiești și mașinațiunilor acestora puse la cale pentru a-și câștiga și menține puterea asupra națiunii americane. Freedman a lucrat alături de Bernard Baruch, Samuel Untermyer, Woodrow Wilson, Franklin Roosevelt, Joseph Kennedy, John F. Kennedy și multe alte personalități de vază ale societății americane.

Discursul pe care l-am redat cititorilor noștri a fost ținut în 1961, la Hotelul Willard din Washington DC, și publicat la acea vreme de Commori Sense. Despre actualitatea mesajului său nu e cazul să vă convingem. E suficient să parcurgeți cu atenție discursul său.

Prelucrare de Karen Miller
